

*Blind
Vertrouwen*

MARY K FRANKLIN

Blind vertrouwen

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mary K. Franklin

Omslagontwerp: Jen Minkman

Redactie: Britt Zwijnenberg

Eerste paperbackuitgave mei 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jenneke,
en onze nachtelijke gesprekken, ongelooflijke (theater)avonturen en onze dierbare
vriendschap.

Hoofdstuk 1

Melissa Jansen racete de trap af, waarbij ze haar uiterste best deed om niet over haar eigen voeten te struikelen. Ricks woorden echoden na in haar oren, maar voorlopig moest ze die negeren. Hij zei in zijn woede wel vaker dingen die hij achteraf niet bleek te menen.

Met een waanzinnige sprong in het diepe — waar was haar dansdocent als ze eens iets goed deed? — zweefde ze over de onderste treden en rende verder de gang door. Als de repetitie nog maar niet was gestart!

Helaas.

De toonladders — ‘Liesje leerde Lotje lopen langs de lange Lindelaan’ — dreven naar haar toe vanachter de dunne muren van de studio, waar de uiterst strenge en vooral ook ongeduldige meneer Goudsmid het koor dirigeerde.

Hij zou haar met huid en haar verslinden.

Hijgend bond Melissa haar blonde haren in een paardenstaart en veegde het zweet van haar voorhoofd. Als ze werd opgevreten, dan wel met enige waardigheid, graag.

Ze reikte naar de deurknop en kauwde nerveus op haar wang. Alle ogen zouden op haar gericht zijn. Raar dat ze dat zo’n angstaanjagend idee vond. Ze wilde niets liever dan op het podium staan en optreden voor duizenden mensen, dan moest dit toch een peulenschil zijn?

Het koor herhaalde de tongbreker een halfje hoger. Melissa haalde diep adem en zette zich schrap om de klink omlaag te duwen, maar werd afgeleid door iemand in de gang, die vrolijk zwaaide en naar haar lachte alsof Melissa een lang verloren vriendin was.

‘Melissa, toch?’ vroeg het meisje.

‘Ja.’ Hoe wist zij dat? En wat maakte het uit? Melissa had geen tijd voor een praatje. ‘Sorry, ik moet...’

Het meisje schudde haar hoofd en haar kastanjebruine haar danste rond haar gezicht. ‘Geen probleem, ik zeg wel dat het mijn schuld is dat je te laat bent.’ Haar Vlaamse accent was

vriendelijk en warm. Diezelfde warmte lag in haar ogen. Ze bekeek haar met zo'n oprechte interesse dat Melissa er zowat van bloosde.

'Ik ben Chantal.' Ze gaf Melissa een stevige hand.

'Aangenaam.'

'Ik vind je nu al charmant,' zei Chantal met een kleine buiging. 'Ik wil je iets vragen, iets belangrijks.'

'Oké...?'

'Toevallig hoorde ik een stuk van je zangles gisteren en, nou ja... Zoals je waarschijnlijk weet — of niet, nu ik erover nadenk — ben ik bezig met mijn afstudeerproject.'

Melissa knikte. Een paar vlinders ontwaakten in haar buik.

'Het komt erop neer,' zei Chantal, 'dat ik het supertof zou vinden als je in mijn stuk wilt spelen.'

Wat!? De vlinders veranderden spontaan in kolibries. 'Echt?'

'Ja, echt.'

Chantals glimlach was zo stralend als de zon en Melissa gloeide ervan. 'Nou... Ik voel me vereerd.'

'Keigoed!' Chantal trok een telefoon tevoorschijn en haar vingers vlogen over het scherm. 'Na koorles ben je klaar, toch?'

'Ja. Als ik überhaupt nog naar binnen mag vandaag.'

'Och, keppe...'

Was dat een belediging of iets liefs? Het stelde haar in ieder geval niet gerust met betrekking tot meneer Goudsmid. Die man maakte haar banger dan een improvisatie-warming-up. En dat zei wat!

Dat Chantal zo achteloos sprak over te laat komen bij de repetitie, vond Melissa onvoorstelbaar. Al lag dat vast aan haar. De opleiding musicaltheater was een krappe twee maanden geleden van start gegaan. Melissa voelde zich nog altijd een vreemde en bovenal ongeschoolde eend in de bijt en vroeg zich regelmatig af of de auditiecommissie geen enorme fout had begaan. Gelukkig was dat de laatste weken steeds minder geworden — ze had het deze week nog maar zeventien keer gedacht en het was al donderdag.

Het werd hoog tijd dat Melissa leerde omgaan met het goedmoedige geplaag onderling en het gemak waarmee iedereen hier met elkaar omging. Maar of ze nu een bijdehante opmerking moest verwerken of er eentje uitdeelde, het voelde altijd misplaatst en klunzig. En als ze niet oppaste, dan kwamen de nare voorspellingen van Rick nog uit ook.

Dan liever daadwerkelijk worden opgevreten.

'Het komt goed, geloof me.' Chantal glimlachte weer. 'Wat is je nummer?'

Ze typte bijna sneller dan Melissa sprak. 'Top.'

Binnen begon de klas met een oefening die Melissa niet kende. 'Sorry, ik moet echt...'

‘Tuurlijk, ga je gang,’ zei Chantal en ze nam de deurklink in haar hand. ‘De eerste bijeenkomst is vandaag na schooltijd, in de dramastudio op de vierde verdieping. Lukt dat?’

Melissa knikte en Chantal trakteerde haar weer op een oogverblindende lach. ‘Oh, en keppe, voor het geval je het nog niet wist: meneer Goudsmid is er vandaag niet. Eveline neemt zijn les over.’ Ze opende de deur. Het piepen van de scharnieren ging Melissa door merg en been.

Achter de piano zat een meisje met gitzwart haar en een licht getinte huid. Melissa kende haar van een optreden aan het begin van het schooljaar. Ze had een dijk van een stem. Eveline haalde haar vingers van de toetsen en keek Melissa aan met een mengeling van nieuwsgierigheid en ongeduld.

‘Het spijt me dat ik zo laat ben,’ zei Melissa snel. ‘Ik had een belangrijk tele—’

‘Een heel belangrijk gesprek met mij,’ onderbrak Chantal haar. ‘Ze doet mee met ons project!’

‘Wat gaaf, Chan! Gefeliciteerd. Verder nog iets?’ Zelfs wanneer ze sprak, klonk Evelines stem zangerig.

‘Nope. Veel plezier deze les!’

‘Dat zal wel lukken,’ zei Eveline vrolijk. Met een handgebaar nodigde ze Melissa uit om plaats te nemen.

Ze voelde de blikken van haar klasgenoten en die van Eveline in haar rug branden terwijl ze een stoel pakte en er steeg een zacht geroezemoes op. Het lompe gekloink van de stoelpoten maakte het ongemak compleet. Snel plantte Melissa haar stoel naast die van Lisa en zag daarna pas dat die er al eentje voor haar had klaargezet. Melissa rolde met haar ogen om haar eigen stomheid. Lisa grijnsde en Melissa schoot snel op de stoel die haar vriendin had gepakt.

‘Ah, nog een mezzo,’ zei Eveline droog. ‘Ik was al bang dat er te weinig waren.’

De klas schoot in de lach; meer dan de helft van de studenten zat qua stemgeluid tussen de sopranen en de alten in. Niemand keek Melissa vreemd of geïrriteerd aan, dus kon ze opgelucht meelachen en hopen dat haar rode wangen snel weer hun normale, bleke kleur zouden aannemen.

‘We doen een halfje erop.’ Eveline speelde een akkoord. ‘Bassen, zorg dat die resonantie kriebelt.’

Terwijl Eveline de groep door een serie stemoefeningen heen loodste, vond Melissa wat ruimte in haar hoofd om dingen te relativëren. Allereerst was ze blij dat Eveline inviel, want haar opmerkingen waren nuttig en haar stem was een stuk aangenamer om naar te luisteren dan die van meneer Goudsmid. Al was ze minstens zo streng, Melissa was onder de indruk van haar muzikaliteit en had het gevoel dat ze beter zong doordat ze Evelines stemgeluid imiteerde.

Ten tweede was het een fantastisch vooruitzicht om in Chantals afstudeerproject te mogen spelen. Dat Eveline er ook in zat, betekende dat ze zich in goed gezelschap bevond. En keppe betekende vast zoiets als 'liefje'.

Maar als Eveline in dat stuk zat, moest Melissa zich met haar meten! Een wilde paniek kwam op en haar hart leek uit haar borstkas te willen ontsnappen.

Nee, rustig blijven. Ze had nog veel te leren, maar ze was hier. Ze beleefde haar *Fame*-dromen. Ze was er klaar voor om afscheid te nemen van 'Melissa: het verlegen plattelandsmeisje' om de Melissa te worden die ze altijd had willen zijn.

Met hernieuwde moed concentreerde ze zich op de buigingen die ze met haar stem moest maken.

De gedachten over Rick en alles wat hij had gezegd, druppelden echter langzaam haar bewustzijn binnen. Het was onmogelijk ze te blokkeren. Zijn kleine steekjes onder water hadden gaatjes geprikt in haar gemoedsrust en het zou lang duren voor die waren geheeld.

Eveline rondde de oefening af. 'Oké, ik weet dat dit feitelijk een stuk is voor twee mannen en twee vrouwen, maar het is te mooi om het niet uit te voeren. En meneer Goudsmid haat Jason Robert Brown, dus ik doe ons allemaal een plezier.' Ze diepte een stapel papieren op uit haar tas en liet een van de sopranen de partijen uitdelen.

Bij het zien van de titel, verspreidde het kippenvel zich over Melissa's armen en rug. *A new world* was sinds de eerste keer luisteren al een van haar favorieten. Eveline speelde het intro en er rolde een tweede golf kippenvel over Melissa's lijf.

'Goed, ik denk dat ik beter kan vragen wie dit stuk niet kent,' zei Eveline met een glimlach.

Een paar vingers gingen de lucht in.

'Prima. Laat jullie onderricht beginnen.'

*

Vanaf dat moment leek de tijd te versmelten in tekst en melodie. Eveline sloot de piano pas ruim na de eindtijd van de les, met een brede glimlach en een haast teleurgestelde zucht. 'Tof, mensen. Bedankt.'

Melissa hield haar adem vast, alsof ze zo ook het gevoel van deze les langer kon vasthouden. Wat een heerlijke repetitie!

'Onthoud wat we hebben gedaan,' riep Eveline over het geluid van ritselend papier, schuivende stoelen en opstaande leerlingen heen. 'Zodra ik de kans krijg, maken we dit af.'

'Dat was geweldig!' Lisa stopte haar bladmuziek weg en keek met een bewonderende blik naar Eveline, die de studio verliet.

Melissa kwam los uit haar trance. 'Ik wilde dat het was gelukt om het hele nummer te doen.'

'Ik ook. En wat is ze jong! Hoe kan zij in het derde jaar zitten?'

‘Ik hoorde dat ze is aangenomen op haar vijftiende,’ zei Caro, die achter hen zat, samenzweerderig. ‘Ze wilden haar met veertien al hebben, maar ze werd toen toch afgewezen omdat ze te jong was. In jaren en in ervaring, heb ik gehoord. Ik weet niet wat er veranderd is in dat ene jaar. Het moet nogal wat zijn geweest.’

Melissa lachte, om te maskeren hoe haar gedachten ineens op hol sloegen. Vijftien jaar. Melissa was twintig en kwam nu pas kijken. Ze was niet de oudste van de klas, maar toch stak het. En het bevestigde een heleboel lelijke opmerkingen waar ze zo hard tegen vocht.

Hadden ze gelijk? Haar moeder, Rick... Was ze stom om te geloven in een droom als deze? Had ze haar kans al gemist en zou dit avontuur eindigen in doffe ellende?

Voordat ze zich kon verliezen in haar poel van deprimerende gedachten, stak Eveline haar hoofd om het hoekje van de deur. ‘Melissa, kom je? We zijn laat.’

‘Ik kom eraan,’ zei Melissa en ze propte haar spullen zo snel mogelijk in haar tas zonder de papieren te kreukelen.

‘Zo spannend dat je gaat meedoen met een afstudeerstuk.’ Lisa’s ogen sprankelden van zowel bewondering als afgunst. Felgekleurde vlinders van opwinding dansten door Melissa’s buik, naast zwarte, misselijkmakende gedachten van angst.

‘Ja, geluksvogel,’ zei Caro. ‘Ik wist niet eens dat je haar kende.’

‘Chantal en ik hebben elkaar pas net ontmoet. Ze heeft mijn zangles gehoord.’ Was dat niet vreemd?

‘Ah, dat verklaart een hoop,’ zei Lisa overtuigd. ‘Ik wilde dat ik jouw stem had.’

‘Ach, kom,’ protesteerde Melissa.

Lisa pakte haar stoel op en bleef naar Melissa kijken. ‘Ik snap niet waarom jij denkt dat je een mezzo bent. Let op mijn woorden: voor het kerst is, ben jij gepromoveerd naar de sopranen.’

‘Je bent gek,’ zei Melissa goedmoedig.

Lisa knalde met haar stoel tegen de stapel aan en maakte hem aan het wankelen. ‘Oeps.’

‘Denk om die muur, er zit al een gat in,’ mopperde Caro. ‘Volgens mij van een uit de hand gelopen les toneelvechten.’

‘Jij bent een wandelende encyclopedie van de school,’ zei Melissa. Ze hing haar tas over haar schouder. ‘Ik zie jullie morgen.’

‘Tot morgen,’ zeiden de meisjes in een volmaakte harmonie die gerepeteerd leek. Iedereen lachte. Terwijl Melissa het lokaal uitliep, begon Lisa een zin uit het lied te zingen en iedereen die nog binnen was, viel in.

Eveline wachtte op de gang. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Helemaal,’ zei Melissa. Acteren kon ze in ieder geval, dacht ze droog.

‘Volgens mij zijn we nog niet officieel aan elkaar voorgesteld, of wel? Eveline Muijs.’

‘Melissa Jansen. Val je vaker in voor docenten?’

‘Nee, dit was een van de eerste keren, om eerlijk te zijn.’

‘Wat?’ Ze sloegen een hoek om en Melissa keek Eveline verbluft aan. ‘Je was supergoed! Ik dacht dat je dit al honderden keren had gedaan.’

‘Meen je dat?’

Deze verlegen Eveline leek een totaal ander persoon dan het meisje dat hen net had aangepakt tot elk nootje loepzuiver was.

‘Ja, echt. Het was een gave repetitie en je zingt waanzinnig goed.’

‘Dank je.’ Eveline slaakte een opgeluchte zucht. ‘Ik ben blij dat mijn strategie werkte.’

‘Strategie?’

‘Ik koos een nummer waarvan ik elke partij in mijn slaap zou kunnen zingen, zette mijn strengste gezicht op en zei tegen mezelf dat ik een meervoud van meneer Goudsmid zou zijn.’

‘Je was meneer Goudsmid in het kwadraat. Op de goede manier.’

‘Kind, ik voel me gevleid,’ zei Eveline met een koninklijk accent. Ze schoten allebei in de lach.

‘Laten we de trap oprennen,’ stelde Eveline voor. ‘Dat is het ultieme multitasken. Je blijft slank, je wordt fit en je kunt je ademhaling trainen terwijl je zoiets nuttigs doet als van A naar B gaan.’

Melissa kwam erachter wat ze daarmee bedoelde toen ze de vierde verdieping bereikten. Eveline hijgde bijna net zo zwaar als zij, maar het meisje haalde diep adem, duwde haar handen tegen haar middenrif en produceerde een noot die niet eens trilde terwijl ze verder de gang inliepen. Melissa probeerde haar na te doen, maar haar noot was compleet instabiel en viel als een baksteen. Haar zenuwen over wat Chantal voor hen in petto had, maakten het nog erger, dus brak ze haar noot snel af en grinnikte beschaamd.

Eveline hield haar toon aan tot halverwege de gang en grijnsde toen ze eindelijk klaar was. ‘Snap je wat ik bedoel?’

‘Dat was echt ongelooflijk.’

‘Welnee. Oefening baart kunst.’

‘Wat denk je hiervan? Tegen het eind van het schooljaar kan ik net zo’n heldere toon produceren als jij, ondanks vier mega-trappen.’

‘Mooi voornemen,’ zei Eveline. ‘Ik hou je eraan.’

‘Graag.’ Ze schudden elkaar de hand en stapten de studio binnen, waar ze Chantal aantroffen bij de muziekinstallatie.

‘Ah, mijn verloren schaapjes hebben eindelijk de stal gevonden,’ zei ze vrolijk. De vlinder-gedrochten in Melissa’s buik kwamen wat tot rust door Chantals hartelijkheid.

Op de vloer van de studio zaten drie studenten druk met elkaar te kletsen. Eveline knoopte een gesprek aan met Chantal, dus ging Melissa bij het groepje zitten. Het waren twee jongens en een meisje. Ze kende ze allemaal uit de wandelgangen.

‘Ben,’ stelde de jongen naast haar zichzelf voor. Hij was lang en mager, met een vriendelijk gezicht en sprankelende bruine ogen in dezelfde tint als zijn haar, dat hij in een staartje bijeen had gebonden. Hij bewoog zich als een danser en zijn handdruk was koel en stevig.

‘Melissa.’

‘Leuk dat je erbij bent. Dit is Tim.’ Hij tikte de andere jongen op zijn schouder, die geanimeerd praatte met het meisje, en ineens keken twee mensen haar geïnteresseerd aan.

Het meisje stak als eerste een hand uit. ‘Hoi, ik ben Agnes.’ Ze had een kuiltje in haar wang als ze lachte en haar parelwitte tanden stonden perfect op een rij. Haar haren, zo blond dat ze wit leken, dansten wild om haar gezicht, alsof ze net door een storm had gelopen. Ze haalde er een hand doorheen, maar het hielp niets. ‘Zo leuk om de eerstejaars te ontmoeten waar Chantal zo’n hoge pet van op heeft.’

Melissa’s hart sloeg een slag over. Hoe kon ze ooit voldoen aan Chantals verwachtingen?

‘Tim, zoals Ben zei,’ stelde de andere jongen zich voor. Hij was een stuk kleiner dan Ben en had een getinte huid. Zijn zwarte, steile haren piekten vrolijk alle kanten op. Hij had een piercing boven in zijn oor, een zilveren bolletje dat identiek was aan de hanger van zijn ketting, en zijn onberispelijk zwarte kleding zat hem als gegoten. Melissa was zich ineens zeer bewust van de slobberige, verwassen broek die ze droeg. Prima voor jazzdansles, maar na schooltijd...?

‘Leuk jullie te ontmoeten,’ zei ze, al die onzekerheid verbergend met een glimlach. ‘Zitten jullie allemaal in de vierde?’

‘Wij wel,’ zei Ben, wijzend naar Tim en zichzelf. ‘Agnes en Robin zitten in de derde, net als Eveline.’

‘Robin?’

‘Die komt eraan.’ Chantal kwam naast hen zitten, gevolgd door Eveline, die vrolijk begroet werd.

‘Je moet weten dat Robin in een continue strijd is verwickeld met de klok,’ vertelde Chantal Melissa. ‘Het helpt niet eens om hem te vertellen dat de repetitie een half uur eerder begint. Ik denk dat zijn voorvaderen zich de woede van het universum op de hals hebben gehaald of zo, waardoor Robin tot het einde der tijden vervloekt is. Gelukkig is hij al een heel eind op de hoogte.’ Ze keek de kring rond. ‘Welkom, vrienden.’ Ze benadrukte ieder woord, waardoor ze meteen ieders aandacht had. ‘Ik ben dolblij dat jullie er zijn. Robin is dus onderweg en daarmee zijn we nagenoeg compleet. Er mist nog één castlid en diegene zal vandaag niet aanwezig zijn. Gelukkig heb ik zijn rooster gekregen, dus zolang we om zijn gekte heen kunnen werken, komt alles goed.’

‘En wie is dit mysterieuze castlid?’ vroeg Agnes.

‘Dat, mijn keppen, is de enige echte Nathan de Wilde.’

Blij-verraste kreten en zuchten kwamen van alle kanten. Melissa kende de naam wel, maar ze wist niet zeker wie het was. Het kostte nauwelijks drie seconden om erachter te komen dat Nathan de Wilde een rijzende ster was binnen de musicalwereld. Zo te horen was hij niet gewoon goed, hij was briljant. Agnes' ogen gloeiden en Ben grijnsde van oor tot oor.

'Hoe?' mompelde Eveline ademloos.

'We hebben vroeger nog geknikkerd,' zei Chantal. 'Bij wijze van spreken, dan. Hij is een van mijn beste vrienden. En precies degene die ik nodig heb voor mijn show.'

'Mij!' Er kwam een jongen binnen die een pose aannam alsof hij zo uit de clip van *Vogue* was komen vallen. Hij knipoogde naar Chantal, huppelde zowat naar het zittende groepje toe en boog zich met rechte benen voorover om Chantal op haar mond te kussen. Datzelfde ritueel herhaalde hij bij iedereen in de studio. Toen hij bij Melissa was aangekomen, stopte hij en stak zijn hand uit. 'Robin.'

'Melissa.'

'*Enchanté*.' Hij nam haar hand en kustte die. Daarna wierp hij een snelle blik in de spiegel, streek een lok op zijn plaats en knikte naar zichzelf.

'Blij dat je er bent, Rob,' zei Chantal. 'Maak het je gemakkelijk.'

Hij ging tussen Melissa en Ben in zitten. 'Wat heb ik gemist?'

Eveline zuchtte diep. 'Nathan de Wilde.' Haar wangen kleurden een beetje rood. Robin floot, maar dat leek Eveline niet te merken. 'Chan, hoe kan ik je ooit bedanken dat ik met je mag werken?'

'Je haat me snel genoeg,' lachte Chantal. 'Ik wil dat je wat nummers voor me schrijft en ik ben veeleisend.'

'Je mag me uitschelden voor alles wat los en vast zit en elk flintertje notenbalk dat ik heb gevuld verbranden,' zei Eveline dromerig. 'Als dat de prijs is om een duet te mogen zingen met Nathan de Wilde...'

'Sluit maar aan in de rij,' grijnsde Agnes.

'Achter mij graag,' zei Robin gepassioneerd.

Ze lachten, maar zodra Chantal haar plannen begon uit te leggen, was iedereen stil. Alle ogen waren op haar gericht. 'Ik wil mezelf Carré-waardig bewijzen, zodat ik sterker sta wanneer mijn ouders me smeken terug te keren naar het mooie Vlaamse land. Niet dat Brugge een eigen gezelschap heeft, maar het Antwerps Ballet klinkt hen beter in de oren dan Joop van den Ende en het Circustheater.'

'Stage Entertainment, bedoel je,' zei Robin. 'Van den Ende is geweest.'

'Dat weten zij nog niet,' zei Chantal, rollend met haar ogen.

'Het lijkt me een nobel streven, Carré-waardig,' zei Eveline. 'Wat is je idee?'

'Ik wil een show maken over de liefde.'

'En dat is zo enorm bijzonder omdat...' vroeg Agnes enigszins sceptisch.

‘Over liefde in een bredere zin dan gewoon een happy end na een spannende jacht, of nadat alle tegenstand is overwonnen. Ik wil de waarheid, romantiek en een diepere betekenis achter datgene wat iedereen wil en waar iedereen altijd maar over klaagt. De werktitel wordt *Stars*, omdat ik geïnspireerd ben door twee nummers die dat woord in de titel hebben.’

‘Wil je ze in het stuk gebruiken?’ vroeg Eveline.

‘Nope. Al was het maar omdat ik vertalingen lelijk vind en de show toch echt in het Nederlands wil maken. Dat betekent dat we vooral origineel materiaal gaan gebruiken. Als het even kan, alleen maar zelfs. Eef, ik wil dat jij alle muziek voor dit theaterstuk componeert.’

Eveline knipperde. ‘Echt? Maar ik mag nog wel spelen, toch?’

Melissa hoorde de ‘met Nathan’ er in gedachten achteraan. Wie was die gast die blijkbaar zo bijzonder was?

‘Je moet,’ zei Chantal met een brede grijns. ‘De opzet is dat er vier stelletjes zijn. Ben en Tim vormen een paar.’

‘Dat kan niet moeilijk zijn,’ zei Ben en hij pakte Tims hand. Ze lachten naar elkaar en Melissa zag de genegenheid tussen hen. Lief.

‘Precies. Dus jullie zorgen er hoe dan ook voor nog minstens acht maanden samen te blijven,’ zei Chantal. ‘Ik wil Robin en Melissa samen hebben.’

Robin knipoogde naar Melissa en ze glimlachte terug met een buik vol vlinders.

Chantal ging door. ‘En aangezien ik gezellig lesbisch ga doen met Agnes, blijven Eveline en Nathan over om saamkes een tortelduiventil te betrekken.’

‘Ik kan niet wachten,’ lachte Agnes.

Eveline gilte alleen, kort en hoog. Melissa wist zeker dat ze ter plekke naar dromenland zweefde, waar die Nathan haar opwachtte met een roos tussen zijn tanden of zo.

‘Tedereen blij?’ Chantal keek de kring rond en Melissa volgde haar blik — alleen tevreden gezichten.

‘Goed dan, komaan!’ Chantal pakte haar telefoon. ‘Agenda’s trekken. Nathan heeft wat vrije tijd, maar die is zeer beperkt, dus het lijkt me goed om er meteen zoveel mogelijk van in te pikken, voordat hij van gedachten verandert.’

‘Dat kunnen we niet hebben,’ mompelde Eveline.

Melissa opende haar agenda en keek naar de pagina’s die langzaam maar zeker volstroonden. Ze verwachtte dat het een uitdaging zou worden.

Uiteindelijk hoefde ze maar één kassadienst te verzetten. Dat viel mee.

Chantal stoomde door. ‘Ik zei al dat ik het liefst alleen originele muziek wil gebruiken, maar ik wil ook snel van start met de repetities. We gaan dus beginnen met een paar bekendere nummers.’

Op dat moment begon er een muziekje te spelen vanuit Melissa’s tas. Chantal trok een wenkbrauw op. ‘Dit valt daar niet onder, hoor.’

‘Laat maar gaan. Als het belangrijk is, dan bellen ze wel terug,’ zei Melissa, die een paar tinten donkerder roze kleurde. Het geluid stierf echter niet weg en begon vrijwel meteen opnieuw nadat de melodie was afgebroken.

‘Weet je zeker dat je niet opneemt?’ vroeg Chantal.

‘Het is niet belangrijk. Ik zet ‘m uit.’ Melissa wist zeker dat het Rick was. Ze greep haar tas om de telefoon het zwijgen op te leggen. Waarom zat dat ding helemaal onderin? Ze wilde horen welke stukken iedereen moest instuderen, maar slaagde daar nauwelijks in. Wilde Chantal iets uit *Rent* doen met Agnes?

‘Die is zowat versleten, zo bekend,’ zei Agnes in antwoord op wat Chantal had gezegd. ‘Nou, niet dat ik klaag. Deze hoef ik niet eens in te studeren.’

‘Ik dacht wel dat je het zo zou zien,’ zei Chantal.

Melissa’s telefoon begon voor de derde keer te jengelen.

‘Iemand is belangrijk,’ zei Robin zangerig.

‘Neem nu maar op, keppe, je bent blijkbaar nodig,’ zei Chantal.

‘En zet hem in het vervolg even op stil,’ adviseerde Eveline haar bits.

‘Sorry, hoor,’ zei Melissa. Hopelijk waren haar wangen minder rood dan ze vreesde. Er stond geen naam bij het nummer op haar scherm, maar dat was ook niet nodig. Ze had Rick uit haar contacten verwijderd nadat ze hun relatie had beëindigd, maar zijn nummer stond in haar geheugen gegrift. Eigenlijk had ze hem moeten blokkeren, maar... Ze onderdrukte een zucht. Blokkeren was echt te bot, na alles wat ze hem had aangedaan.

Melissa schoof het rode icoontje opzij en zette haar telefoon meteen op stil. ‘We worden niet weer gestoord.’ Ze probeerde het luchtig te zeggen, maar voelde zich enorm opgelaten. Hopelijk was dit de laatste keer dat Rick ergens tussen zou komen. Maar zodra ze het dacht, wist ze al dat het een vergeefse wens was. Het maakte niet uit hoe duidelijk, tactvol of bot ze hem vertelde uit haar leven te blijven, hij luisterde niet. Koppige Fries.

‘Is dat oké?’ vroeg Chantal. Verdorie, nu had ze gemist welk lied Eveline en Nathan kregen!

Eveline knikte. ‘Heerlijk nummer.’

‘Goed. Tot slot: Robin en Melissa. Ik wil dat jullie het liedje *Stars* uit *Big* gaan uitvoeren. Ooit van gehoord?’

‘Ja,’ riep Melissa verrast uit. Meteen gloeiden haar wangen weer.

‘Dat is alvast een enthousiasteling,’ zei Chantal lachend. ‘Rob?’

‘Geen flauw idee.’

‘Jammer,’ zei Chantal tegen hem. ‘Jouw partij is de grootste. Dat is trouwens niet lelijk bedoeld, Melissa. Ik laat je even wennen voordat ik je voor de leeuwen werp.’

‘Attent van je,’ zei Melissa met een onzekere grijns.

‘Vergis je niet. Leeuwen zijn hongeriger wanneer ze moeten wachten,’ zei Chantal, nu met een plagerig lachje om haar lippen dat Melissa totaal niet geruststelde.

Er leek echter geen kwade intentie in Chantal te schuilen. Ze ging opgewekt verder. ‘Iemand nog vragen?’

Ze bespraken zaken als kostuums, de planning, de verwachtingen vanuit school en die van Chantal zelf, die een heimelijk doel had: zorgen dat het stuk zo goed werd, dat het zou worden opgemerkt door producers. Of dat een impresariaat hun stuk zou wegzetten in het komende theaterseizoen. ‘Maar dat is natuurlijk gewoon een mooie droom,’ zei Chantal.

Melissa voelde de droom met haar mee en op een of andere manier sprak Chantal zo enthousiast, maar ook doordacht over haar plannen, dat ze zeker wist dat de Vlaamse het voor elkaar zou krijgen. Wat was ze een bofkont dat ze hier deel van mocht uitmaken. Een vonkje van hoop ontsproot in haar hart. Was het mogelijk dat de realiteit níét was wat Rick en haar moeder haar continu hadden voorgespiegeld? Lag hier werkelijk een kans op geluk, zonder zich te hoeven voordoen als een ander, of haar ellebogen te gebruiken? De rest van de bijeenkomst zweefde Melissa op een wolk. Een laaghangende, maar toch.

‘We zien elkaar in ieder geval de vijftiende,’ zei Chantal. ‘En tijdens de lessen, in de gangen...’

‘In de kantine,’ zei Robin. Hij plaatste zijn voeten op de grond en duwde zich in een vloeiende beweging omhoog. Melissa had alleen breakdancers ooit zo zien opstaan. ‘Wauw,’ mompelde ze, maar Robin hoorde het niet, omdat hij weer uitgebreid in de spiegel keek.

Chantal pakte haar tas en schoof die van Melissa een stukje naar haar toe. ‘En, wat denk je ervan?’ vroeg ze zacht.

‘Ik heb het gevoel dat ik in een soort hemel ben beland.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Chantal. ‘Houden zo.’

‘Graag!’

Iedereen liep het lokaal uit. Ben en Tim vertrokken hand in hand en Melissa keek ze glimlachend na.

‘Zijn ze niet schattig?’ vroeg Chantal. ‘Het heeft ze twee jaar gekost voor ze durfden toe te geven dat ze elkaar leuk vonden en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. En nog zijn ze doodsbang om elkaar te verliezen. Ik heb ze heel bewust gekozen omdat ze een inspiratiebron zijn voor mijn verhaal. En ze zijn allebei een *triple threat*. Zang, dans, spel, in alles even fantastisch. Je moet echt komen kijken naar de tentamens.’

‘Zal ik doen.’

‘Dat dacht ik wel,’ grijnsde Chantal. ‘Heb je plannen voor vanavond?’

‘Ik wilde gewoon naar huis gaan,’ zei Melissa.

‘Zullen we ergens eten?’ stelde Chantal voor. ‘Verderop zit een Indisch tentje, daar hebben ze de allerbeste curry die je ooit hebt geproefd.’

‘Het spijt me, maar...’ Melissa wreef met een gepijnigd gezicht haar duim en wijsvinger langs elkaar.

Chantal gooide het meteen over een andere boeg. ‘Oké, dan kun je met mij mee. We rijden even langs de supermarkt en dan gebruiken we mijn keuken gewoon waarvoor hij bedoeld is. Oh! We maken zelf curry!’ Ze deed de deur op slot en gooide de sleutel in haar tas.

‘Klinkt goed,’ zei Melissa opgelucht.

Chantal haakte haar arm door de hare en ze liepen naar het trappenhuis. ‘Uiteraard wil ik alles weten wat er te weten is over Melissa Jansen,’ verklaarde ze. ‘Je realiseert je dat je nu hét onderwerp van de dag bent, toch? Het voelt alsof je mijn ontdekking bent.’

‘Zo interessant ben ik niet. Maar ik voelde me in ieder geval erg welkom in de groep.’

‘Dat ben je ook zeker, keppe. Oh, nu we toch eerlijk zijn, moet ik bekennen dat mijn naam Aagje had moeten zijn, zo nieuwsgierig ben ik. Dus... wie zat jou zo te stalken daarnet?’

‘Niemand van belang.’

‘De manier waarop je dat zegt, vertelt me al dat er een heel verhaal achter zit.’

De laaghangende zon begroette hen toen ze Delft instapten, waar een klein legertje studenten tegelijkertijd op de fiets leek te zijn gesprongen. Ook Melissa zette koers naar de fietsenstalling, maar Chantal trok haar de andere kant op. ‘Mijn auto staat hier, keppe. Ik zet je vanavond wel af. Is het ver naar je kamer?’

‘Valt wel mee,’ zei Melissa snel en ze zou meteen op haar rong willen bijten. Waarom durfde ze niet te vertellen dat ze zowat in Rijswijk woonde? Daar was toch niets mis mee?

‘Mooi,’ zei Chantal. ‘Vertel, die jongen.’

‘Hij heet Rick. We hadden verkering op de middelbare.’

‘Hadden?’ Chantals auto blipte. ‘Of hebben?’ Ze gebaarde Melissa in te stappen.

‘Ik heb het begin vorig jaar uitgemaakt,’ zei Melissa. ‘Maar nu...’

‘Och jee, de achtergebleven man met het bloedende hart?’

‘Zoiets, ja. Hij... Het is een ingewikkeld verhaal.’

Chantal knikte begrijpend. ‘Tja, wat kan ik zeggen? Het leven is soms een prachtige rozentuin waar eenhoorns doorheen huppelen en soms is het een regelrechte horrorshow.’

‘Of een horrorshow die zich voordoet als een eenhoorn,’ mompelde Melissa.

Hoofdstuk 2

Melissa plofte van de laatste trede van de trap, met pijn in spieren waarvan ze het bestaan niet eens had vermoed. Die verdraaide danslessen ook. Ze waren niet alleen moeilijk, maar haar conditie was ook nog lang niet op het peil dat de docent verwachtte. ‘Geef jezelf gewoon wat liefde,’ mompelde ze, terwijl ze haar bilspieren masseerde. Uiteindelijk was het alle ellende waard. Hopelijk...

‘Keppe, waar ben je in vredesnaam mee bezig?’ Chantal verscheen vanuit het niets met een grijns van heb ik jou daar.

‘Acute en fatale kontspierpijn,’ mopperde Melissa.

‘Komt me bekend voor,’ grinnikte Chantal. ‘Is Sarah jullie aan het afbeulen?’

‘Dat is het *understatement* van de eeuw.’

Chantal knikte alsof ze het volkomen begreep. ‘Er zijn twee dingen die je eraan kunt doen.’

Melissa keek haar snel aan. ‘Ik ben een en al oor.’

‘Meer dansen, want waar het van komt, daar gaat het van over, en optie twee is een massage.’

‘Probeer ik al,’ zei Melissa droog.

‘Ik weet iemand die die pijn er zo uit kan wrijven.’

‘Een fysio?’

‘Goedkoper. Als je het goed speelt, doet hij het volkomen vrijwillig.’

‘Maak me niet blij met een dooie mus,’ zei Melissa. Met een hopeloze zucht liet ze haar achterste los.

Chantal maakte meteen gebruik van het moment om haar een knuffel te geven. ‘Het is een zeer levende mus, denk ik zo. Nathan zou je met genoeg uit de brand helpen.’ Ze liet Melissa los en nam haar bij de arm, op weg naar de uitgang.

‘Nathan?’ Dat had Melissa niet verwacht. ‘Geeft hij gratis kontmassages?’

‘Zijn handen zijn net... Ik weet niet eens waarmee ze vergelijkbaar zijn. Maar hij is goed. Echt goed. Ik heb nooit betere massages gehad dan die van hem en mijn kont al helemaal niet.’

‘Oké, introduceer me zo snel mogelijk.’ Die Nathan klonk op dit moment absoluut als haar droomman: met hem kon ze blijkbaar duetten zingen én pijntjes laten wegmasseren, hoezo de perfecte combinatie? Rick had geen van deze boxjes afgevinkt en een heleboel andere die ze graag had gewild ook niet. Maar dat had ze pas laat in de gaten gehad — in eerste instantie was ze zo verbluft geweest dat er iemand was die haar leuk vond, dat ze nauwelijks over dat soort dingen had nagedacht. Ze had Rick geaccepteerd zoals hij was en pas later gemerkt dat ze veel meer dingen slikte in de naam van de liefde dan goed voor haar was. Voor hen allebei zelfs. En Rick bleef de grenzen maar verleggen. Pas toen ze erachter kwam dat hij een griep had voorgewend om niet mee te hoeven naar een voorstelling — en haar had overgehaald om bij hem thuis te blijven omdat hij zo zielig was, was ze gaan twijfelen. En toen had het alsnog maanden geduurd voordat ze had ingezien dat hun relatie ongezond was op meer manieren dan haar lief was.

Hij zou nooit haar billen masseren omdat ze spierpijn had. Hooguit om een vrijpartij uit te lokken, maar daar moest Melissa al helemaal niet aan denken. Ook op dat vlak had hun relatie niet uitgeblonken. Maar dat was geen onderwerp voor nu. Melissa zette een stap en de pijn schoot meteen weer door haar lijf. ‘Misschien dat Nathan mijn billen vanavond al van de afgrond kan redden?’

Chantal schoot in de lach. ‘Is het zo ernstig?’

Melissa knikte met een zeer zielig gezicht, wat Chantal alleen maar harder liet lachen. ‘Jullie leren elkaar snel genoeg kennen, geloof me. Even checken: je bent echt single, toch?’

‘Waarom is dat belangrijk?’

Chantal haalde haar schouders op met een ondeugende twinkeling in haar ogen. ‘Nathan is echt leuk. Ik houd de opties graag voor je open.’

Melissa was blij te constateren dat ze geen spierpijn had in haar voorhoofd; haar wenkbrauw trok ze moeiteloos omhoog.

‘Nou... Dankjewel?’

Chantal pakte haar arm. ‘Ik meen het. Als je die koppige Fries wil vergeten, dan is hij denk ik zelfs perfect. *No strings attached.*’

Melissa stootte een ongelovig lachje uit. ‘Dat gaat wel heel hard, Chantal.’

‘Ik wil gewoon dat je op de hoogte bent. Die ex van je klonk vrij heftig en Nathan kan je laten zien dat er ook compleet andere mannen zijn. Ik spreek uit ervaring wanneer ik je zeg dat je geen spijt zult krijgen.’

Daar kon Melissa het niet mee eens zijn. Alsof ze uit was op een onenightstand! Zelfs al was hij knap, getalenteerd en fascinerend, en had hij handen die elke spierpijn uit je konden

wrijven als een soort *after-dance-class-wizard*, Melissa had geen behoefte. Als ze niet oppaste, kwamen Ricks idiote voorspellingen nog uit ook. Nee, ze zou zichzelf blijven. Haar eigen, oppassende, 'geen gefrunnik en gefrutsel' zelf.

Chantal schudde haar hoofd en maakte een gebaar van *laat maar*. 'Ik zal je niet verder plagen. Jullie leren elkaar snel genoeg kennen. Hij is echt geweldig.'

Ze verlieten het schoolgebouw en stapten het Nederlandse herfstweer in. Een bus, glanzend van de regen, reed door een plas en Melissa was dankbaar dat ze niet vier seconden eerder naar buiten waren gelopen. En dat ze haar fiets met een kletsnat zadel kon laten staan, omdat ze met Chantal meereed naar de repetitie.

De afgelopen twee weken was er een vriendschap tussen hen gegroeid die Melissa nu al dierbaar was. Ze was twee keer bij Chantal blijven slapen, omdat ze steevast de tijd vergaten tijdens heerlijke, lange gesprekken. Op de fiets was dat niet zo'n punt, maar als ze het OV had gepakt, was de laatste bus al lang en breed vertrokken tegen de tijd dat ze eindelijk besloten dat het echt genoeg was geweest voor die dag. Als Chantal dan een wijntje of twee op had, was ze gestrand.

Gelukkig had Chantal ruimte genoeg. Ze woonde anti-kraak in een oud schoolgebouw in Den Haag, waarin een vleugel geschikt was gemaakt voor bewoning. Om het kind in zichzelf te behouden, had ze een Bobo-poster aan de muur laten hangen in het lokaal dat haar woonkamer was en er stond nog een geschilderde bloem op het raam, al bladderde de verf wat af. Toch was het er knus en gezellig. De andere klaslokalen, zelfs een speellokaal met afgekeurde klimrekken aan de muur, werden gebruikt voor repetities en, in Melissa's geval, overnachtingen.

Chantal deelde het gebouw met twee andere studenten die ook iets met theater deden. Een van hen was een operazanger die Melissa nog moest ontmoeten en de andere een aardige jongen die studeerde voor decorbouwer. Het was fascinerend om te zien hoe zijn projecten vorderden. Al zou ze vanavond vast geen tijd hebben om uitgebreid door zijn knutsellokaal te dwalen, aangezien de kick-off van *Stars* op het programma stond.

'En, hoe ging het instuderen?' vroeg Chantal.

'Ik wil alleen nog even naar de tekst kijken.'

'Doe je dat in de auto? Oh, we moeten ook nog even langs de supermarkt.'

'Prima. En ik betaal deze keer.'

'Keppe...'

'Nee, jij betaalt altijd al.'

'Ik strijk over mijn hart en laat je het diner betalen.' Chantals auto bleef en ze stapten in. 'Maar de drankjes zijn voor mij. Dit is een speciale repetitie, dus een klein 'hoera, we zijn begonnen!'-feestje is meer dan gepast.'

'Volgens mij moet ik gewoon een logeertas bij jou stallen,' grinnikte Melissa.

‘Dat denk ik ook. Wat drink je?’

‘Water, fris...’

‘En als je iets te vieren hebt?’

‘Water, fris...’

‘Een drank-maagd!’ riep Chantal uit. ‘Wat vreemd, ik voel ineens een cocktailparty aankomen!’

Het vooruitzicht van weer een te korte nacht maakte een lichte paniek wakker in Melissa’s buik. ‘Het is woensdag!’

‘Het is snel genoeg weekend, doen we dan gewoon nog een feestje. Oh, het wordt zo leuk! Zaterdagavond. Muziek, wat kaarsjes, wat spelletjes en een hele hoop lol.’

Melissa grinnikte om Chantals enthousiasme. ‘Maar ik moet vanavond echt wat slaap inhalen,’ waarschuwde ze haar. ‘En nog aan het werk. Meneer Goudsmid kiest morgen iemand uit elke stemgroep uit om meerstemmig en foutloos dat stuk te zingen waar we al een tijd aan werken en ik heb nog niet half gedaan wat ik wilde doen.’

‘Geen probleem, keppe. Je kunt je altijd even terugtrekken in een leeg lokaal als je dat wilt. Misschien kun je repeteren terwijl ik het eten fix?’

‘Je bent een engel.’

‘Weet ik. *Miljaardenondefju!*’ Chantal maakte een onbeleefd gebaar naar de fietser die hen afsneed.

Melissa haalde haar bladmuziek tevoorschijn. Langzaam, om niet wagenziek te worden, las ze haar partij en zong zachtjes de melodie.

‘Heb je dat met de hand overgeschreven?’ vroeg Chantal, alsof dat het vreemdste was dat je kon doen met woorden en noten.

‘Eh, ja?’

‘Je weet dat je gewoon dingen kunt uitprinten en kopiëren bij de conciërge, toch?’

Melissa onderdrukte de reflex om haar ogen verbaasd open te sperren. ‘Eh, ja, natuurlijk. Ik krijg het gewoon beter in mijn hoofd als ik het eigenhandig heb gekopieerd.’

Melissa wist niet van de conciërge. Het was normaal voor haar om kosten te besparen waar ze maar kon. Niet iedereen was gezegend met ouders als die van Chantal. Bovendien regelde ze haar zaakjes graag zonder hulp. Daarom vond ze het geen probleem om lange uren te draaien achter de kassa bij de Albert Heijn. Het voelde goed om de touwtjes van haar leven in eigen handen te hebben. En die van haar financiën en toekomst eveneens.

‘Zelfs bladmuziek?’ zei Chantal ongelovig. ‘En beide partijen? Goddank heb je de pianopartij overgeslagen. Ik heb ineens visioenen over hoe jij bij het licht van een armetierig kaarsje tot diep in de nacht nootjes zit te tekenen.’

‘Nu overdrijf je.’

‘Weet ik. Maar het klinkt wel lekker Dickens-musicalachtig, vind je niet? Dat zou me een show opleveren! Een mix van Tiny Tim en *Fame*.’

‘Jij bent echt gestoord.’

‘Prettig gestoord en goed gek. Je zult maar normaal zijn.’ Chantal rilde theatraal.

‘Zit wat in,’ gaf Melissa toe. Haar maag kwam tussenbeide met een diep gerommel.

‘Gelukkig maar dat we kunnen inslaan,’ zei Chantal met een grijns.

*

Bij de oude school aangekomen had Melissa meteen koers gezet naar het klaslokaal aan het eind van de gang. Ze drukte net op de terugspoelknop van haar MP3-speler — ze deed de timing van die ene frase steeds verkeerd — toen ze gestoord werd door een beschaafd klopje op de deur. Ze draaide zich om en zag dat de deur al open was. Een blonde jongen van in de twintig vulde de deuropening en lachte naar haar. Hij had vriendelijke ogen in een mager gezicht, dat desondanks met gemak op een billboard kon prijken. Onder zijn nieuwsgierige glimlachje lag een kleine hint van... een binnenpretje of zo? Plezier? Misschien zelfs gevaar, afgaande op hoe Melissa’s hart ineens was gaan bonzen. Een leuk gevaar dan, dacht Melissa. Met een brede, gespierde borstkas als de zijne, moest hij wel de operazanger zijn.

‘Hoi. Jij bent Melissa, of niet soms?’ zei hij met een heldere, dragende stem.

‘Ja. Leuk je eindelijk te ontmoeten.’

‘Eindelijk?’ Hij liep het lokaal in en sloot zijn hand om de hare. Een schokje trok door haar lichaam, zijn duim streek zacht langs de rug van haar hand. ‘Hebben jullie over me zitten kletsen?’

Merkwaardig. Hij liet een alertheid bij haar ontwaken die maakte dat ze alles wilde meemaken wat er met hem mee te maken viel. Daarin schilde het gevaar dat ze al opgemerkt had, ze voelde het diep in haar lichaam. Ze wist nog niet of ze dat moest schuwen of omarmen. Ricks woorden echoden op de achtergrond van haar gedachten. Snel drong ze die nog verder weg en glimlachte naar de jongen. ‘Zo gek is dat niet. Je woont hier, toch?’

Hij trok zijn wenkbrauw een stukje op. ‘Ik heb menig uur doorgebracht in dit gebouw, maar om te zeggen dat ik hier permanent verblijf...’

‘Oh, maar dan...’ Melissa probeerde niet te verrast te klinken. ‘Jij bent Nathan de Wilde!’

‘Dat klopt.’ Hij kuste haar hand heel zacht en Melissa’s adem stokte heel even. Stomme Chantal met haar praatjes over zijn geweldige aanrakingen en zijn singleschap en zijn *vrijblijvendheid*, zo kon ze Nathan toch helemaal niet *gewoon* ontmoeten! Er zat meteen een soort druk achter en haar dwaze lichaam tintelde waar zijn lippen haar huid hadden geraakt. Daar leek het wel alsof het twinkelende licht van magische sterren voelbaar was geworden. Ze verborg haar verwarring achter een spontane knix.

‘Ah, hier hebben we een dame die weet hoe het moet,’ zei Nathan grinnikend.